

“Çoxlu xəyallarımız vardı, gerçəkləşdirə bilmədik”

Xüsusi təyinatlı şəhidimizin xanımı o səksəkəli günlərindən danışdı

Özüm oxumadığım üçün daim övladlarımın oxumuş, savadlı olmağını istemişəm. Kənan mənim bu arzumu ürəyimdə qoymadı. Gecə səhərə kimi oxumaqla məşğul idi. Gecə nə vaxt ayılsam, onu dərs çalışarkən, oxuyarkən görürdüm. Çox məsuliyyətli idi. Nəhayət, 2013-cü ildə Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsinə daxil oldu. 4 ildə onun bir dəne də kəsiri olmadı. Müəllimləri də onu çox sevirdi. Ümumiyyətlə, onun xətrini hamı çox istəyirdi. Sonuncu dəfə Kənandan ayrılarda mənimlə iki dəfə görüşdü. Müharibənin başlayacağından xəbərim olmadığı üçün səbəbini anlaya bilmədim. Sonra Kənan getdi. Müharibə başladı və mənim oğlum vətəni, torpağı uğrunda qəhrəmancasına şəhid oldu. İndi anlayıram niyə belə edibmiş. O şəhid olacağından əmin idi. Kənan bilirdi ki, bu, bizim son görüşümüzdü”.

Anası Kənan haqqında həm kədər, həm də qürur hissi ilə danışır. Gözlərində həm qəm, həm də qürur hissi var. Saçları ağarmış, gözlər hər an yaşacaq yağış kimi dolmuşdu. Ana üçün övlad acısı həqiqətən çətindir. Kənan kimi oğlu itirmək isə iki qat çətindir. Gülnisə xanım əsl mərd Azərbaycan qadınıdır. Elə mərd, məğrur ananın Kənan kimi də oğlu olmalı idi.

Şəhidimiz öz sevdiyi xanım - Məmmədova Günel ilə 6 ay idi ailə həyatı qurmuşdu. Günel xanım Kənan haqqında bunları söyləyir:

- Çox vətənpərvər, igid və cəsur bir oğul idi. Vətəni tapmaq tapmaq altında görəndə canı rahatlıq tapmırdı. Hər zaman “Mən bu yolda öləcəyəm, Vətənim üçün mən getməyim də, kim getsin?” - deyirdi.

Kənanla 2018-ci ildə tanışlarımız sayəsində tanış olmuşduq. O zaman Kənan Harami adlanan ərazidə ön postda xidmət edirdi, mən isə universitetdə 1-ci kursda oxuyurdum. Dostluqla bizim gözəl hekayəmiz başladı. O qədər gözəl idi ki, hər şey. Elə bilirdim hər şey nağılımış, ya mən bütün bunları yuxuda görmüşəm. Heç bir sözlə bunu ifadə etmək olmaz. Daha sonra Kənan xüsusi təyinatlı kursuna getdi və gələcək kimi elçilik oldu. Çox xoşbəxt idik, hər şey bizə gözəl gəlirdi. Kənan kinoya baxmağı, kitab oxumağı çox sevirdi. Birlikdə dərs oxuyurduq, mənə dərslərimdə kömək edirdi, birlikdə kinolara baxırdıq. Çox xəyalla-

rimız var idi, gerçəkləşdirə bilmədik. Mənim hər şeyə hazır olmağımı istəyirdi və deyirdi: “Nə olsa, özünü itirmə, sən güclü-sən”. Döyüşə gedərkən mənə təlimə getdiyini dedi və mən ondan neçə günə gələcəksən soruşanda, mənə 1 həftəyə gələcəyəm - dedi. Həqiqətən də 1 həftəyə gəldi, amma 3 rəngli bayrağa bükülmüş tabutda... Müharibənin olacağını təxmini bilirdik.

Kənan gecə-gündüz işləyirdi. O, döyüşə çox hazır idi, amma indiki hazırlığın başqa olduğunu hiss edirdim. Hərbi xanımı, əsas da kəşfiyyətçi xanımı olmaq çox çətindi. Qorxu, həyəcan içində olursan. Amma bunun özü də bir şərəf idi. Kənanla ilk tanış olanda mənə həyatımızın çətin olacağını demişdi. Demişdi ki, “Həyatımız asan olmayacaq, çox keşməkeşli yollardan keçəcəyik, hazırsanmı mənimlə bu həyata?”. Məndə ömrümün axırına qədər razıyam demişdim. Bundan heç peşman deyiləm”.

İki gəncin sevgilərini təəssüf ki, yalnız bir şəxsin dilindən dinlədim. Amma Kənanın da Güneli nə qədər sevdiyini hiss elədim. Bilirəm ki, Kənan daim Günelin yanındadır. Onu tək hiss etməyə qoymur. Onların saf, dərin sevgiləri bu dünyada başladı, cənnətdə davam edəcək. Sevənlər əlbət bir gün qovuşacaq, yarım qalmış hekayələrini yenidən davam etdirəcəklər.

Qeyd etdiyim kimi, Kənan Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsinə bitirib.

Fakültədəki müəlliməsi Sevinc xanım onun haqqında deyir:

“Bunu çətindir danışmaq. Mən hələ dərk etmirəm ki, Kənan həyatda yoxdur. Mən onun ölümü ilə barışa bilmirəm. Ağılım bunu dərk edir, amma ürəyim onun ölümünü anlamaq istəmir. Kənan haqqında çox danışmaq olar. O, ən sevimli 066 qrupumun tələbəsi idi. Bu qrupu çox sevirdim. Kənan da xüsusi bir tələbə idi. Çox məsuliyyətli, tərbiyəli idi. Böyüklərə ayrı, kiçiklərə ayrı hörmət edirdi. Müəllimlə oxuyanda hər zaman əlini qaldırıb sual verərdi. Dərs danışanda da ətraflı danışmağı çox sevirdi.

Bütün müəllimlər onun xətrini çox istəyirdi. Belə tərbiyəli oğlu böyüdüb boyu başa çatdırdığına görə həmin valideynlərin qarşısında baş əyirəm. Tələbə vaxtı ən yaxın dostu Kamran idi. Yadımdadır ki, məzun olan vaxtdan sonra belə mənimlə görüşə gəlirdilər. Bir dəfə 8-ci mərtəbədə kompüter otağında idim. Məni gəlib tapdılar. Hətta Kənan hərbi paltarında idi. Kənan bezən yuxularıma da gəlir. Onu görəb

sevinirəm və “bilirdim ki, sən sağsan deyirəm”, o isə yalnız gülür”.

Sevinc xanım danışırkən diqqətimi bir şey çəkdi. Kənandan danışanda indiki zaman şəkilçilərindən istifadə edirdi. Səbəbini soruşanda isə dedi:

“O yalnız keçmişdə olmayıb, Kənan indi də var və olacaq”. Bu cavabdan çox təsirləndim.

Kənanın qardaşı Anar Məmmədov da Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin kursunu bitirib. Və anasının da qeyd etdiyi kimi Kənanın hərbi sevgisi qardaşından qaynaqlanırdı.

Anar qardaşı haqqında danışır:

“Kənan mənə uşaqlıqdan dədə” deyə müraciət edib. Adımı çağırmağın heç. Evdə də deyirdilər ki, “Anar de” deyirdi ki, yox Anar deyəndə elə bilirdim ki, yad adamı çağırıram. Bir-birimizə çox bağlı idik. Uşaq vaxtı bizə ən çox kimi istəyirsən sualını verəndə mən Kənanı, Kənan da mənə deyirdi. O tək mənə qardaş olmayıb. Həm dost, həm sirdaş, bir sözlə, hər şeyim idi. Bir sınıfdə oxumuşuq.

Vətən müharibəsində bir vuruşmuşduq. Sonra biz ayrılmalı olduq. Ayrılanda mənə möhkəm qucaqladı və dedi. Söz ver ki, şəhid olmayacağınsan və mən ona söz verdim. Mən də ona belə dedim, o isə sadəcə güldü və “baxarıq” dedi.

Kənan artıq mənə o qədər yaxın gəlirdi ki, elə bil onu neçə ildə tanıyırdım. İnsanı yaşadan içindəki ruhudur. İnsan dünyasını dəyişəndə ruh bədəni tərk edir. Yeni Kənanın ruhu hər yeri dolaşır və o, sağdır”.

Nigar İmanova